advokatnævnet

DATO: 08.01.2008 **Sagsnr.02-0402-07-0452**

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har klager klaget over indklagede.

Sagens tema:

Klagen vedrører indklagedes adfærd i forbindelse med oprettelse af et testamente og et dødsboskifte.

Datoen for klagen:

Klagen blev indgivet ved online klageskema af 22. februar 2007.

Sagsfremstilling:

Indklagede oprettede i maj 2003 et gensidigt testamente for klager og hendes mand M. Parret havde fire særbørn og ønskede at sikre længstlevende mest muligt, hvorfor de fire særbørns samtykke til længstlevendes mulighed for at sidde i uskiftet bo blev indhentet. Parret bestemte samtidig, at hvis M døde først, skulle hans hus i Barcelona straks falde i arv til hans to særbørn, og klager skulle herefter sidde i uskiftet bo med det resterende fællesbo. M døde den 31. december 2005.

Ved brev af 16. januar 2006 til klager meddelte skifteretten, at det var nødvendigt at

skifte hele fællesboet, da M's ejendom i Spanien var en del af parternes fælleseje. Det var således ikke

muligt for klager at udskifte ejendommen i Spanien og at sidde i uskiftet bo med den resterende del af fællesboet, som parret havde bestemt i deres fælles testamente.

Ved brev af 11. april 2006 til klager meddelte indklagede, at det ikke efter dansk lovgivning var muligt at undlade at skifte hele fællesboet, for at imødekomme parrets fælles ønske om, at M's to særbørn straks skulle arve hans hus i Spanien. Indklagede foreslog herefter, at boet blev udleveret til bobestyrerbehandling, og at klager valgte hende som bobestyrer.

Ved e-mail af 14. april 2006 til indklagede meddelte klager, at hun via skifteretten havde erfaret, at hun kunne have undgået at skifte hele fællesboet, hvis hendes mands ejendom i Spanien var blevet gjort til hans særeje, og at meningen med oprettelsen af parrets gensidige testamente netop var, at længstlevende skulle kunne gennemføre et så enkelt og billigt skifte som muligt.

Ved e-mail af 18. april til klager meddelte advokat indklagede, at hun ikke havde tilrådet parret at gøre ejendommen i Spanien til M's særeje, da dette kunne få betydning i tilfælde af parrets skilsmisse, og at hun havde valgt den bedst mulige løsning ved oprettelsen af parrets gensidige testamente. Indklagede opfordrede igen klager til at anmode om, at boet blev udleveret til bobestyrerbehandling.

Ved e-mail af 28. maj 2006 til indklagede meddelte klager, at hun havde engageret en spansk advokat til at behandle skiftet af ejendommen i Spanien, og at hun mente, at indklagede burde varetage skiftet af det resterende fællesbo vederlagsfrit, da det gensidige testamente var uklart og medførte skifte af hele fællesboet mod parrets fælles ønske.

Ved e-mail af 29. maj 2006 til klager meddelte indklagede:

”Jeg medgiver dig at testamentet ikke er formuleret så klart som man kunne ønske. Det er min fejl! Når jeg alligevel har sagt, I efter min mening skal betale almindeligt salær for bobehandlingen, er det fordi, du efter min mening ikke har lidt noget tab ved den formulering jeg (desværre) har anvendt. Det kunne ikke være gjort på andre måder end den måde vi gør det på nu. Du har selvsagt, at der kunne være bestemt særeje over ejendommen i Spanien og det er korrekt. Havde vi gjort det den gang – havde vi kunne have skiftet særboet – du kunne have givet arveafkald og så kunne du have siddet i uskiftet bo. Sådan som jeg husker det, var det ikke noget I ønskede. En sådan beslutning havde jo haft nogle helt andre konsekvenser.”

Ved kendelse af 9. februar 2007 godkendte skifteretten det af bobestyrer indklagede opkrævede salær på 36.800 kr. ekskl. moms og fastslog samtidig, at skifteretten ikke kunne tage stilling til klagers klage over indklagede rådgivning i forbindelse med oprettelsen af parrets gensidige testamente.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Klager har påstået, at indklagede har handlet i strid med god advokatskik og har til støtte herfor gjort gældende,

at indklagede ved oprettelsen af parrets gensidige testamente ikke oplyste, at bestemmelsen om, at M’s særbørn ved hans død straks skulle arve hans hus i Spanien medførte, at klager var nødt til at skifte hele fællesboet,

at klager kunne have udskiftet ejendommen i Spanien og hensiddet i uskiftet bo med det resterende fællesbo, hvis indklagede sammen med testamentet havde gjort ejendommen i Spanien til M’s særeje, og

at klager på grund af fællesboskiftet måtte afholde omkostninger til bobestyrerbehandling.

Indklagede:

Indklagede har påstået frifindelse og har til støtte herfor gjort gældende,

at hun ikke tilrådede parret at gøre ejendommen i Spanien til M's særeje, da dette kunne få betydning for klager i tilfælde af parrets skilsmisse,

at det ikke ifølge danske arveregler er muligt for klager at udskifte M's ejendom i Spanien og herefter sidde i uskiftet bo med resten af fællesboet,

at ejendommen i Spanien nu er overdraget til M's to særbørn, og at klager er stillet mindst lige så godt, som hvis det havde været muligt for hende at udskifte ejendommen i Spanien og sidde i uskiftet bo med det resterende fællesbo,

at klager nu har fri rådighed over de resterende aktiver i det tidligere fællesbo,

at der blev pålagt boet et bobestyrersalær på 36.800 kr. ekskl. moms, og at dette er godkendt af skifteretten og i øvrigt må anses for rimeligt,

at hun ved M's død rådgav klager om sagens forhold, og at hun gav klager mulighed for at vælge en anden bobestyrer, og

at hun både i forbindelse med testamentsoprettelsen og bobehandlingen handlede som det var muligt inden for de gældende regler, for at opnå den løsning, som klager og M ønskede.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har efter forberedende behandling i kredsbestyrelsen for 2. advokatkreds været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Advokatnævnet finder, at indklagede har handlet i strid med god advokatskik i forbindelse med sin behandling af sagen. Nævnet finder, at testamentet kunne være formuleret klarere med hensyn til muligheden for uskiftet bo og muligheden for et skifte af ejendommen i Spanien. Nævnet har ved sin afgørelse bl.a. lagt vægt på, at indklagede ikke har rådgivet parterne om at gøre den spanske ejendom til særeje, da dette kunne få betydning ved eventuel skilsmisse.

Ved ikke at have sikret sig, at testamentet var formuleret således at det kunne gennemføres efter opretternes hensigt, finder Advokatnævnet, at indklagede har handlet i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Som følge af det anførte tildeler nævnet indklagedei medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, en irettesættelse.

Indklagede kan indbringe nævnets afgørelse af adfærdsklagen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

På nævnets vegne

A. F. Wehner